

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

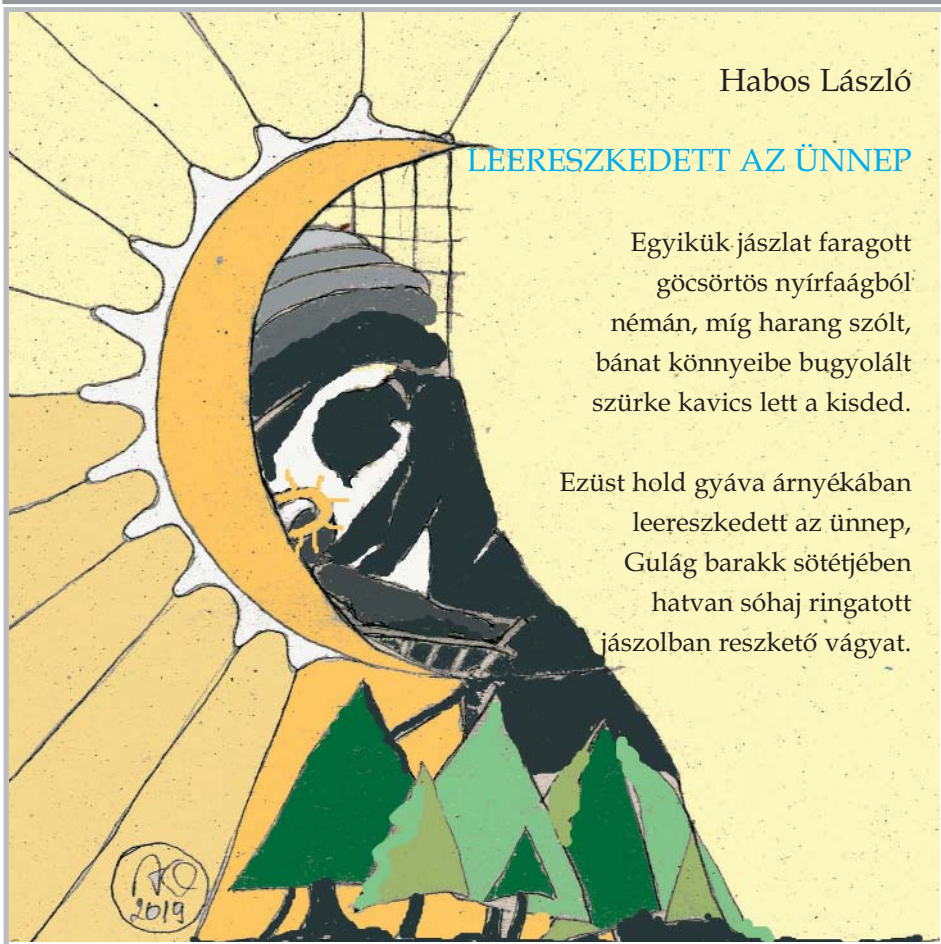

Habos László

LEERESZKEDETT AZ ÜNNEP

Egyikük jászlat faragott
göcsörtös nyírfaágból
némán, míg harang szólt,
bánat könnyeibe bugyolált
szürke kavics lett a kisdéd.

Ezüst hold gyáva árnyékában
leereszkedett az ünnep,
Gulág barakk sötétjében
hatvan sóhaj ringatott
jászolban reszkető vágyat.

2019/6 136. szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Radnai István

FÉLESZŰEK KÖZT LEGYEK EURÓPAI

valami másság vagyok két szívvel
a magukkal rángatott gyerek ellenséges
grimaszt vág vagy mosolyog
de te nem fogsz én sem fogok

tudok németül angolul és latin alapú
nyelveken kultúrám gyökei
de most félek s unokáim a köbön
most nem jöttek tüzes nyíllal

de vannak szekértáborok

muhi óta tudhatná a lusta európa
de fő az uborkabürokrácia
mondhatnám úgy kell nekünk
de hol lenne hazám

hazám így csonkán is hazám

amit tanultam lehet kelet a számaink
eredete lehet arab s az orvoslás
egyiptomi őseink vagy más sémiták
mind gazdagítottak nem kullancsok voltak

a mórok is hagytak ránk kultúrát pompát
nem bánom és nem bántom a szenvedőket
a haszonélvezők ostoba nagyhatalmak
olajivó kapzsiság békétlenség tüzét

szítja az ostobaság és hitetlenség

nekem ne lenne hazám nekem ne lenne
a föld mely befogad e földbe süpped el
házam lakásom gyermekem unokám
elég elég volt elvakult eszmékből

nekem e föld a béke földje örök béke
hiszen fogást keres rajtam a kor s a kór
fel nem adom pörös számmal teli torokkal
ha kell ágálok utcasarkon mint bolond

fél ésszel hiszem amíg e sorokat rovom
van még magyar és józan ész

valami másság lennék-e két szívvel
nem hiszem nem szívlel más hazát
ősök antik szellemek kötnek ide

s én féleszű vagy egészen rovom rovásom
e karéjba font föld enyém enyém is
társaim e földet nem adom

míg józan az ész nem zártosztályra küld

UNIVERZUMOK PÁRBESZÉDE

valami fény kis ajtó résein
kilincs alatt a kulcslyuk
hívogat kísértés benyitni kinn
topogsz míg összeér az ajkunk

miért mondod ezt te néma szűz
miért tombol s ha nem lohad-e tűz
hol merném nyitni vágyad ajtaját

ne habozz törj át minden gáton
ébredj bennem s légy te a világom
ne csak kopogtass rajta hát

szemünkből szikra pattan tűzre
mely combod közt szétterül
s ahol eddig sóhaj vágó és kétség ült
mint úrvilági nap forog galaxisokat üzve

*

Botos Ferenc

F Á K

külvárosi utca, düledező garázsok, hangfalak között mormoló, zúgó út
 utcavégen, piruló ecetfák, sárgán rozsdálló hársak és mogyorófák között
 magányos, öreg almafa áll
 az idei őszi aranynapokban is hozza keserédes ízű, elvadult termését
 emlékezik még egy hajdani almáskertre, melynek utolsó tanúja ő
 itt áll öt évtizedek óta: téli fagyokban, tavaszi virágfakadáskor, nyári hőségben,
 termésérlelő őszi napokban
 in illo tempore: megérleli zöldes almáit, amelyek szertesét gurulnak az éppen
 arra járó közönyös lábak alól

az emeleti ablak előtt bontakozik ki évről-évre
 Jákob lajtorjája, illatok ígérete, ismétlődő dallamokat kottáznak a megrezdülő
 ágak, levelek
 in illo tempore: kibomlik a diadalmas virágkorona, vígan toroznak a rovarok,
 a madarak mindent értenek, árad az ezeregyéjszakai illatáradat

az országos kék jelzés kanyarog a hegyoldalban, odalent szűk völgy sötétlik
 hirtelen szinte elénk ugrik a fa, csomós gyökerein megpihenhet a vándor
 kigombolyult fonálként rohannak az égbe az ágak, háncsban, levélben
 lüktet az őszi zöld vér
 a zömök törzs felett csillagok járják köreiket éjszakáról éjszakára
¹in illo tempore: közöttük vagyunk, ugyanúgy

AXIS MUNDI

ősöreg tölgyfa
 terebély lombján suhan
 angyalszárny idő

*Ezen a nyáron – Isten kegyelméből – Katival együtt többször
 meglátogattunk és átöleltünk egy tölgyfát: amelyről
 természetfilm is készült .*

*A tardosi öreg tölgy, ill. A Nagy Fafilm youtube címszavak alatt
 található meg az interneten.*

¹ in illo tempore lat: abban az időben; akkor. AXIS MUNDI: pl. Földet az éggel összekötő tengely (szerk.)

Németh Erzsébet

S a c r u m T r e m e n d u m

1.

Azt hittem
könnyű lesz
mint tét nélkül a lét
csak annyi
hogy nem érzem
a feltámadó szél
mikor véti el ütemét
és fals ritmusra vált
Igen.
azt hittem: ennyi az egész –

2.

de ha lelkem mégis Tartaroszba
s Hádész birodalma fogad?
vadul szorítom kísérőm kezét
míg csak a Sztüxig nem érünk.
ott válik árnyam láthatatlanná
s lesz – joggal vagy jogtalan –
mindenképp átok és áldozat

Honnan tudom hogy a hat folyó
közül melyik veti rám magát morogva
és ránt le a mélybe
vagy zuhanhatok magamtól
Eridanos vagy Léthé hullámaiba
Akheront mellékfolyóival elkerülve
eme történés minek a függvénye?

Ó! a felvilág nélkülem
s én mindennek nélkül!
bizonytalanságban vacogva
viszonylat-iszonya szorít
szárnyatlan idő vaksága hull rám.
ez van megírva számomra?
s jaj hogy ami megíratlan maradt!
De odalent már nincsenek szavak!

Radmila Markovic

Felejtethetlen karácsony

Életem során, hej de sokféle karácsonyt éltem át! Mindegyikről nincs felvételem, de a lelkem mélyén látom, őrizem a jelenlétét. A testvérháború utáni szegénység sem akadályozott meg abban, hogy szerényen, de ünnepi hangulatot teremtsék a gyerekeimnek, unokáimnak karácsonykor.

A testvérháború utáni karácsony is karácsony volt. Az unokáim, akik kicsik voltak, pár évesek, nem érezték azt a lelki ürességet, azt a kimondhatatlan érzelmet, ami majd mindenki házában asztalhoz ült a családdal. Ez a karácsony sem volt mindennapi, bár egy sem az, de nem fér be a sablonba.

A háború utáni karácsonyi készülődés is itt él bennem.

Átvészeltük keservesen a testvérháború borzalmait, de sok minden mély sebet hagyott bennem. Például ez a rövid, de annál szörnyűbb eset.

Szegény szerencsétlen lányom szegyenkezett bevallani: nincs egy betevő falatjuk sem. Ma sem értem. Ennyire nem ismert engem?!

A lányom szomszédasszonya üzente, nagyon fontosról szeretne velem beszélni, okvetlenül menjek el hozzá. Mi lehet az a nagyon fontos? Mindegy, elmentem hozzá. Minden bevezetés nélkül rám kérdezett.

– Mondd kislányom, tudod te, hogy a lányodéknak nincs mit enni?

– Ez igaz? Nekem erről fogalmam sincsen! Honnan tudja?

– Ott játszott a kislány a szomszédokban, és azok faggatták ki. Megkérdezték tőle, mi lesz náluk vacsorára. Azt felelte az unokád: semmi.

– Mit csinálsz, ha éhes leszel?

– Ha éhes vagyok, iszok vizet.

Nagyon fájt, amit hallottam, de mérges is lettem. Nekem volt a mélyhűtőben sok főzelékféle, meg hús is. Fülön fogtam a lányomat. Jól megpirongattam.

Attól a naptól kezdve a kislány hozzám járt ebédre. A lányomnak adtam húst, meg Milánék is adtak lisztet. Elláttuk élelemmel őket.

Magamra is dühös voltam. Miért nem fogtam fel ésszel, hogy abból a pinduri kis fizetésből, amit a tetejében hónapokig nem kaptak, hogyan tudta volna szegény lányom biztosítani a mindennapi betevő falatot.

Ez akkor történt, amikor az üzletek teljesen üresek voltak, az emberek másfél márkát kerestek. Rettenetes korszak volt az életünkben. Ma is belesajdul a szívem, ha többek között erre is gondolok. De visszakanyarodok eredeti mondanivalómhoz.

Az élet ment tovább. Vásárolnom kellett, elindultam a piacra. Az utca tejszínben úszott, úgy a harmadik házig lehetett homályosan ellátni. A nyers hideg a csontvelőig átjárta a járókelőket. Szegény iskolás gyerekek, görnyedezve a hátukra rakott táská alatt, csoportokba verődve haladtak az iskola felé.

Keddi nap volt. Ilyenkor népesebb az utca. A frissek már hazafelé vitték azt a kevés legszükségesebbet, főleg kenyeret a közeli boltból sietve, mert a hideg szél

nem kímélte az embernek főleg az orrát, amely úgy nézett ki, mint a pirospaprika. Mások igyekeztek a piac felé egy kis kerülővel. Ezeknek kerékpárjuk hátsó üléséhez erősítve tízliteres tejeskanna lógott. Elviszik a tejet a fölvásárlóhoz, majd kimennek a piacra.

Nyolc órákor már van nyüzsgés a piactéren. Én is ott nézelődtem. Nálam egy kevéske ennivaló van a házbán, de kellene karácsonyra ajándék a karácsonyfa alá. Kevés a pénzem, de majd előbb szétnézek. Hazai és magyarországi áruval voltak tele a piactéri asztalok. Volt ott „turkáló” is, ahol elég sok jó gyermekholmiból lehet válogatni. Ráleltem három szabadidőruhára, épp akkorákra, amekkorák az unokáim. Kevés alkudozás után megegyeztünk. Megvettem a ködtől kissé nedves árut. Nem baj, majd otthon megszárad. Igen ám, de édesség is kell! A ruházatnak a szülők örülnek meg jobban, az unokáknak igazi örömet szeretnék szerezni. Elárúsítótól elárúsítóig mentem. Zselés szaloncukrot kerestem. Ezt szeretik a gyerekek. Árultak csokoládés, gumicukros szaloncukrot, de zselését sehol sem találtam. Közben üdvözöltem a magokat áruló osztálytársamat, Etelkát, a kedves harisnyaárus Jucikát, az ismerősök hadával találkoztam. A rokon elárúsító, pirospozsgás arcú Magdika, aki jól megtermett, középkorú asszony, pirospaprikát, mákot, krumplit és savanyú káposztát árul. Odamentem hozzá, üdvözöltük egymást, és rákérdeztem.

Tudod -e hol árulnak zselés szaloncukrot? Útbaigazított, közben egy-két

közhely is elhangzott.

- Fázol?

- Hát nincs melegem, de megszoktam már.

- Meg lehet szokni? Agyonfagysz!

- Felöltöztem jól. Topogok, de lehet, ma hamarabb hazamegyek.

Elindultam a megadott irányba, megvettem a cukrot, két-két narancsot, három - három almát mérettem ki mind-egyik unokámnak. Hazafelé fordítottam kerékpárom kormányát. Akkor vettem észre az újjgazdag szomszédasszonyt. Úgy éreztem, valami furcsa mosoly fagyott az arcomra a dermesztő hidegben. Szomszédasszonyom kosarában Milka csokoládé, édességek hada, villógók, és még ki tudja mik pöffeszkedtek. Roskadozott az áruk súlya alatt „szegényke” mármint a szomszéd asszony kosara.

- Te is azt látod amit én? - szólalt meg a hátam mögött a barátnőm.

- Őszintén szólva kicsit...

- Ne irigykedj! Úgy hallottam a párnájuk alatt fegyverrel alszanak. Nekünk pénzünk nincsen, de legalább nyugodt álmunk annál inkább van.

- Igaz, ha a betörők nálunk kutatnának, semmit sem találnának, de minket jól helyben hagynának. Hallod, hány helyen majdnem agyonverik az embereket, és a hatóság semmit sem tesz ellene. Nyugodt álom, de jó lenne! Volt, igen volt, ezt a rettenetes világot ránk hozott idő előtt, amikor még nem ropogtak a fegyverek. Nem dermedtünk le az ágyúdörgés hallatán, ami szüntelen ránehezedett a falu népére. Hiába próbálom elhessegetni magamtól, nem

meghitt lesz-e ez a karácsony ennyi lelki fájdalommal, pedig az én testvérem, családtagjaim, barátaim hazatértek testi egészségben a harcterről.

Csapongó gondolatok

Nagyon ritkán megyek ki a temetőbe. Nem azért, mert nem akarok, hanem mert messze van, nehezen vonszolom fel magam a hegyre, meg mert ezek mind csak kifogások. Ott, abban a sírban már nem az én anyám fekszik. Már réges-régen tudták az emberek: „Látjátok feleim szümtükhel, mik vogymunk: isa por és homu vogymunk” és mennyire igaza volt annak, aki ezeket a szavakat leírta a Halotti Beszéd és Könyörgésben.

Anyám és nevelőapám sírjában csak az elporladt testek vannak. Valójában, ha rájuk gondolok, olyankor velem vannak lélekben, vagy én vagyok velük képzeletben.

Azért kimegyek a temetőbe, és első utam anyámék sírjához vezet. Most már, csak művirágot teszek a vázába, mert az élő virág egy-két nap alatt semmivé válik, és ha nem szedem ki, csúfosan fityeg már messziről.

Annak ellenére, hogy tudom, a hantok alatt már nincs lélek, mégis, amint beteszem a lábam a temetőbe, valami furcsa érzés kerít hatalmába. Csend honol kint és bent, valamiféle tiszteletadástól több és nemesebb érzélem. Ha valakivel találkozok, halkan köszönünk, vagy pár szót váltunk egymással, de halkan, meg ne zavarjuk a saját lelkünkben vibráló érzelmeket.

Azoknak a sírját is meglátogatom,

akiket életükben igazán szerettem. Ilyenkor gyerekkori emlékek bukkannak elő. Mosolygós arcot látok, ifjúkori bizalmas tikokat vitatunk meg, amiket csak mi ketten tudtunk, és olyan hihetetlen, amikor a rideg valóságba visszazökkenek.

Ha valaki azt hiszi rólam, hitehagyott vagyok, nagyon téved. Hiszek az életben az élet után, hiszek a lélekvándorlásban, és nem hiszem, hogy egy nap mindenki feltámad, és egyesek büntetve lesznek, mások jutalomban részesülnek. Egyetlen egy embert mutasson nekem valaki, aki makulátlan, soha semmit sem vétkezett, nem káromkodott, és ne soroljam, mert hosszú a lista.

Amikor a szülőanyám sírjától elindultam, csendben, mint ahogyan bejöttem, elhagytam a temetőt, de az emlékek hozzám csatlakoztak megértően, szelíden, mint amikor útra indultam, és azt mondtad jó anyám: „Csak eredj, érezd jól magad. Velem minden rendben lesz” – és én elmentem. Messzire mentem, és amint utam céljához értem, éreztem, tudtam, nincs minden rendben. Nyugtalan lett a tenger, óriás halak úsztak a kék vízben, dülled szemeiket rám meresztették, és nem is úsztak, egymás hegyén-hátán feküdtek, és akkor, akkor az anyám arca nézett rám szomorú szemrehányással. Tudtam, tudtam, nagyobb a baj, mint valaha is volt. Mikor ezt láttam, akkor már nem feküdt betegen az ágyában, a koporsóban volt, és nélkülem ment el. Mire hazaértem, csak az üres szobákban megdermedt levegőt találtam. De hiszen ez nem is az én otthonom. Rideg és hideg, mert a tár-

gyak túléltek Őt, csak a lábnyoma maradt, és az utolsó kép, amikor még élve láttam: „Csak eredj, érezd jól magad. Velem minden rendben lesz.”

Talán a halál is gyógyulást jelent? De miért nélkülem?

Nem sokáig hordtam a fekete ruhát, mert ez volt a kívánsága.

Becsuktam egy ajtót.

Magam mögött maradt életem egy korszaka, ám az úrt semmi sem tölti fel.

*

Radmila Markovic

Kár

Emlékeim utcáján lassan bandukolok.
A csend árnyéka konokul kísér utamon.
Ifjúságom szépsége a sírból int felém,
vele együtt sír a régi diáksereg,
akiket az emlék felélesztett. De kár!
Téli bundája alól nem mosolyog a lét,
mert ferdetükörbe bújt a nyár,
mert a csönd árnyéka a semmibe lép,
felváltaná egy halkán mormolt ima,
ám, nincs aki a kezét áhítattal összefonja,
mintha lenne ártatlan leánder szirma.

Élet-léptek

Megvalósítatlan álomvilág...
Ifjú fejjel, csalfa reményekkel
úszni akartunk nyugdíjas évekkkel.
A lélekdal most merre, hova szállt?

A fájdalom néha tévútra hív.
Fülünkben bús bús magány-válaszunk,

előlünk bujkál, amire vágytunk.
Szike villan gyorsan, véres az ing...

Takarjuk be szemünk ész leplével,
a sziszifuszi élet nem élet,
hit adjon a hitnek jó barátot.

Szavakat felejtő őszi fejjel,
csillanjon meg az új élet-világ,
lépkedjünk sokszínű szivárványon.

Ha egyszer nem leszek

Ha egyszer nem leszek,
szél lengedezik sírom felett,
titokban hadd reméljem,
elhiszitek:
én voltam a szeretet.

Lehettem volna fásult gyűlölet,
boldog boldogtalanra átkot szórva,
magamat mindenkinél
többre tartva,
de
én voltam a szeretet.

Lehettem volna
Isten ostora,
az utamba kerülőt
fájdalomtól sajgó testtel,
eszeveszetten
erdő mélyébe űző szörnyeteg
de
én voltam a szeretet.

Tele hibával, tévedések hadával,
titokban hadd reméljem,
elhiszitek:
én voltam a szeretet.

Lelkes Miklós

HIDEG FELHŐK

Hideg felhők mennek az égen át,
megették a Vénasszonyok Nyarát, –

de jóllaktak? Próbálkozik a Nap:
még előbújna, de alulmarad

e kíséreltetel, már félénk a fény
évszakváltás készülő idején.

Igazából idén még nyár se volt,
helyette csak a hőség kóborolt

e tájon, hol lelkekben ott maradt
a múlt, amely csak bámul tévutat.

Az egyik játssza, hogy semmit sem ért.
S másik? Istent nyaggatja mindenért

imáival, szellemi szintje lent:
meg nem értett Ige Igát teremt, –

tudhatná a múltból, de a világ,
van úgy, ismétli öntelt önmagát.

A felhők mennek. A világ hideg
ott is, hol máglyák lángja integet,

s féleszű cowboy felült boy maradt,
s elsütött colttal másra mutogat,

s az új muszka cár? Nohát, ő se jobb,
s még „mártír” lehet, mint a tegnapi

cárja, de most hatalmát védi még
gépszerűen forgó népszerűség.

A felhők mennek. A világ hideg.
Virágok kérdőn rám tekintenek,

sokféle ember, sokféle virág,
lombkoronákban sokféle az ág,

sokféle színt rejt még egykedvű zöld,
hideg szürkesség önt fentről közönyt.

Hideg felhők mennek az égen át...
Merre tartasz, te vonuló világ?

Kérdő virágok rám tekintenek:
– Ez még a nyár, – s holnap már ősz lehet?

Nyári őszből rám néz egykori nyár,
az életem már ősz évszakhatár,

az életem már álmodó halott,
úgy létezem, hogy már nem is vagyok,

csak Kharón visz, ladikján, dal-folyón, –
a szívem, s a dalt együtt hallgatom.

Kharón, Folyó, dal, ingyen alkalom...
A szívem, s a dalt együtt hallgatom!

Azt nem tudom: Kharón hallgatja-e?
Egybeolvad szív és dal éneke.

Kharón evez, és közben rám se néz.
Egy istennek sem kell a túl merész,

de mégis visz, mindkettőnkben közös,
mit kötelesség egymáshoz kötött:

övé a csónak és enyém a dal,
két kötelesség nem egyet akar,

de megy a csónak, s szállnak a szavak,
s olykor kimondják a színigazat, –

e világ helyett kell másik világ,
tönkretették hamis litániák!

Bár Hádész Isten, én is az vagyok,
s istenemre: szívemre hallgatok,

halandó Isten végül szabadabb,
mert nem görnyed az öröklét alatt,

s tudja, eljön ÚJ HALOTTI BESZÉD,
s megteremti az Élet Istenét,

s nem térdre hullást hoz az új világ, –
csak mutatja a Szépség Csillagát,

Lélek Szépségét, azt a Csillagot,
mely míg terem, szívekből is ragyog!

(2019)

Előbb vagy utóbb

Előbb vagy utóbb véget ér az utca,
mindegyik, ősz ág zörgő csontú kéz,
s a láthatár már a határt mutatja,
és az életed a szemedbe néz.

Lehet, hogy ezt-azt másképp tetted volna?
Levél lepkék, fény- s árnypillanatok,
tűnődő kert, kanyargó csigaházak...
Még visszanéz, s megszólít egy halott.

Én addig mentem ameddig mehettem?
Vagy lehet, hogy még mindig mehetek
kinyílt határban, a bezárt szívek közt?
A fények és árnyak végtelenek.

S tetszik, nem tetszik, – végtelen a vers is, –
a Végtelenség parancsol nekem.
Másoknak, lehet, kőagyukban isten,
mely sohasem volt az én istenem.

Az én Istenem: Eszme. Ismeretlen
és ismerős. Együtt. Szív és az agy
olykor egymással lélekben vitázik:
Jóság, s kegyetlen Szépség együtt ad

majd új világot. Mostani világnak
egyre több bűne, rossz bánata van,
s bűnökkel telten távoli határok:
az, ami rossz, ma még határtalan.

Önző pórjait, igenis, lenézem,
míg komikusan játsszák az urat, –
ha volna ördög, rajtuk jót nevetne:
– Mily primitív szolgálai ámulat!

–s milyen gyávák, míg azt hirdetik: hősök!
Nagyon hiányzik a krisztusi kéz
korbáccsal, lehet, sok templom-kufárnak
csak ez volna hatékony szentbeszéd.

Előbb vagy utóbb véget ér az utca
mindenkinek. Mást hoz a Végtelen.
Az én Istenem: Eszme. Szépség, Jóság,
vagy szeretettel, vagy kegyetlenen, –

úgy, ahogy kell. Nézz át a Végtelenbe,
te, mai tolvaj, s szégyelld el magad:
istenről szólsz, s tettel Istent gyalázod,
s amikor Őt, – együttal önmagad!

(2019)

Habos László

SÓHAJOK

Habos László nyolcadik kötetében egy élet derekán járó férfinak a forráshoz visszatérő mély hitét, égő fájdalmas rezgéseit, kérdéseit, útjának lángoló titkait ismerhetjük meg.

A Sójajok című verseskötvet az alább olvasható Baán Tibor író, költő, kritikus ajánlásával vehetjük a kezünkbe.

Habos László versei elé

Honnan jön a költő?

A kérdést sokan fölteszik. Valahonnan. Mindenki máshonnan.

A másik kérdés, hogy mit ír?

Erre, alanyi költő esetében, jóval könnyebb a válasz. Önmagát írja. Azt a belső világot, amely sorsszerűen az övé.

Habos László nyolcadik kötete a Sójajok azért meglepetés, mert jóval modernebb hangszerelésű verseket tartalmaz, mint azt a kötet címe sugallja. Az, aki a két világháború közötti vallásos líra közhelyeire számít, meglepetve tapasztalja, hogy ez a sóhaj nem az a sóhaj. Ezek a versek egész életműködésüket tekintve jóval merészebbek, jóval eredetibbek.

És ez bizonyítható.

Többek közt a versépítés módszerére utalok, amely jó érzékkel ellenáll az érzelmesen felhígított ájtatosságnak. Ez a hit, mely különböző áttételeken keresztül a Bibliából meríti ihletét, jóval szigorúbb ennél. Maga a lírai hang ösztönösen érzi Trakl lírai újításait. Csak néhány példára szorítkozom. A termé-

zeti képek a belső én élményeit kifejező rejtjelekké válnak. Jó példa erre A bárányok hallgatnak című vers:

„Süvítő szélben tétova bánat / haldokló pipacssziromra hinti fájdalmát. / A keresztre szegezett / elnehezült tekintete / vérvörös horizontra feszül. / A könnyező alkony / bimbózó hitet rejt, / de közeleg az éj, / s éhes farkaskölykök vonítása tör / áhítatba révedt csendet, / s a felébresztett csillagok / sápadt fénye ránehezül / a Golgotára terelt bárányok / hallgatására.”

Valójában expresszionista, önkényes képek ezek, még nem látomások, de majdnem azok, ahol az egymásutáni apró képek, ép mozzanatok állnak össze egy nagyobb képpé. Olyan érzelmegazdag panorámává, ahol a valóság mint költői építőanyag szerepel. A vers összerakó technikája következetesen visszatér a kötet más verseiben is.

Mindez azt is jelenti, hogy a szerző nem kísérleti költészetet művel, önmagát írja. Ez pedig minden értő olvasó szemében fontos fejezet.

A hitelesség bizonyítéka, amin alapvetően az sem változtat, hogy a kötött formában írt versekben az elemzett módszer csak nyomokban érvényesül.

Mindebből persze következik, hogy a költő nem kerülheti ki a magasabb és légritkább terekre vezető utakat, hogy egyre tudatosabban haladjon a tehetőségének és küldetésének megfelelő irányba.

Baán Tibor
költő, író, kritikus

Habos László

Éjszaka születtem

Éjszaka születtem, sötét vad éjjelen,
s lángra lobbant egy csillag,
emlékszem, sírtam,
hajnalban valaki keresztfát ácsolt,
eső esett, s a szürke égen
vadászgépek szálltak magasan,
édesanyasikoly tört csendet,
s a nővérek könnyesen vért töröltek,
templomoltáron gyertya lobbant,
a pap keze áldást osztott,
s én árván öleltem magamhoz
ez idegen, zajos világot.

Hegyről kiáltott szó

Hegyről kiáltott szó ma elém pottyant,
sokáig néztem, majd lehajoltam,
de eső esett, s a szó elázott,
földet markolt kezem sáros.

Hegyre nézek, s lelkem napban ázik,
égre szökik félénk szivárvány is,
elmerülök visszhangcsendben,
hogya alkonyatra tiszta legyek.

Hegyről nézek, s minden parányi,
s a szó ereimben szétáramlik,
kavicsokra hull hegy, sóhajokra hitem,
s éjsötétben lámpást gyújt az isten.

A bárányok hallgatnak

Süvítő szélben tétova bánat
haldokló pipacssziromra
hinti fájdalmát.
A keresztre szegezett

elnehezült tekintete
vérvörös horizontra feszül.
A könnyező alkony
bimbódzó hitet rejt,
de közeleg az éj,
s éhes farkaskölykök vonítása tör
áhítatba révedt csendet,
s a felébresztett csillagok
sápadt fénye ránehezül
a Golgotára terelt bárányok
hallgatására.

Újra teremtlek

Konok magány sóhajára
kihunytt esti gyertyaláng,
megdermedt
lelkemben a fohász,
mint kihűlt viaszcspepp
ormótlan gyertyacsonkon,
mert halálraitélt vagyok,
hajnalban újra teremtlek
félelemből,
kínnal viaskodó vágyból,
felhevített viaszból
és a felkelő nap első sugarából.

Szirupos reggel

Szirupos reggel
álmos fénye csurog az ablakon,
lábamhoz macska dörgölődzik,
aludttejért hízeleg,
csorba bögrében kakaó gőzölög,
tányéron lekvárral kent kalács,
karéjában harapás,
szalvétán játékmackók labdáznek,
a falitáblán üzenet -
délben vérátömlesztésre várnak,
ajkamról morzsa hull, s áttetsző szavai

a félbemaradt miatyánknak,
őszintén majd este,
fáradtan gyertyafénynél,
ha lesz miért keresztet vetnem.

*

Ötvös László

Kérés és megnyerés

Aki kér, mind kap! Máté 7:8

Hálát adok Megváltó Uram,
hogy Szentlelkeddel szüleim,
tanítóim és hittestvéreim
által imádkozni tanítottál,
sőt lehetőséget adtál,
hogy nevedet közösen magasztaljuk...
szívünk teljességéből áldjuk,
hiszen kimondhatatlan esedezéssel
könyörögsz érettünk Lelkeddel!
Add meg hát, hogy higgyük
és érezzük imádságod erejét,
teljes kegyelmét,
gyógyítását és vigasztalását,
útmutatását, a bűnbánat
ajándékát...
Kérlek Uram, adj hitet,
s pótolj ki azt az imádsággal
együtt, sőt vidd az Atya elé,
Akié az ország, a hatalom
és a dicsőség minden
időben... ámen...

Berekfürdő, 2005. november 10.

Ötvös László

Halálon túli reménység

...a remény sohasem meghaló,
ha minden utolsó szalmaszál
ABBÓL A JÁSZOLBÓL VALÓ!

* * *

Attila, nagyon sietek,
várj meg!
(Nagy Gáspár 1949-2007)

* * *

Uraim,
volt életünknek sok alkalma,
mikor felemeltük
a fejünket, pedig szégyenkeznünk
kellett volna!
Barátaim,
gyertyát és koszorút
most már vihetünk
az új sírhantra,
hiszen elment közülünk
kit eléggé nem szerettünk,
könnyezünk, lecsuklik szomorú fejünk...
Mestere titkát elszenvedte,
ami hátra volt – az Ő szenvedése része –
az újszövetségi népért betöltötte...
Aki szépen énekelt
a nem hamvadó tűz sugárzását,
őt is EZ éltette...
Lett a mennyei természet részese,
áldozata a szeretete...
Gáspár,
ugye jó volt itt a baráti kézszorítás?!
Jézus hívott, várt Attila költőtárs!
Műveid népünknek éltető áldás!

Kolossé 1:24

Debrecen, 2007. január 3.

Németh Dezső

BÁBEL TORNYA

Sarat taposnak, gyúrnak, vályogtéglákat vetnek; csapatokba verődve gerjedezve a völgybe igyekvők serege egyre növekszik. Sárbálványokat állítanak körbe és tüzeket gyújtanak, hogy lássanak a téglavetők és a falakra hágó téglahordók lássák a lépcsők meredélyét. Pallérok igazítják a népet, és a bálványok előtt álló mágusok buzdító imákat zengnek hosszú fakürtökbe kiabálva, az ég felé tartva nagy odúszájuk. Acsarkodva égi veszedelem árnyát vetítik előre, hogy óriáskígyókat dobál majd Jahve és túske fogú szörnyeket teremt a földre; sárkánytaréjos rémek seregét; réz ereikben méreg áramol és tűz fröccsen fogaik közül, ha ölni akarnak. Iszonyatlehelő, csontot roppantó pikkelyes szörnyek sokasága tör majd a bálványosokra, és Nimródra és minden seregére. És jön Nimród, négyes párducos fogatán érkezik a király, és erős derekán leng isteni párducbőrököténye, és fény terem körülötte, és csillogás buzog kocsija arany rámájú szélén, és a bálványok szeméből lövellve tűzfényes sugarak vetülnek szerte, és vijjog sársípos madárgyerekek csapata, és végigárad a völgyön a végtelenült mámorban őrjöngők sokasága. Kilép a király a harci szekérből, hátán gyönyörűen ívelt íja, és derekán veretes puzdrában hegyezett vasnyilak éhe buzog a halálra. Zaj ernyed és csönd kerekedve meghűl a vér is: a tömegek végtelensége várakozik az isteni szóra. A király meghajol a sárbálványok előtt és belesuhint villámkardjával a légbe és fakürtöt emel a szájához és beszél: „Figyeljete a szóra! Elszántság övezze lelketek, mert eljött a harc ideje, mert eljött a hősök ideje, a nagy idő, a szent idő, és a szent cselekvés kora a hamis Úr ellen. Ő ölte meg ősszüleinket, Ő küldött árözönt Istenünk fiai ellen. Jahve, a viharisten, a pusztító ördögteremtő! Itt van, nézzétek! Lilit is ő teremtette, Ádám első feleségét.” Nimród fölmutatott az égre, ahonnan fekete árnyék vetült és csattogás hallatszott rémület hanggal, és leszállt egy szárnyas hatalmas nő, majdnem hogy meztelenül, és több száz vörös szőrű ördögfő röptől utána. „Látjátok ezt a nőt! Ő Jahve teremtménye, az ő fia Asmódus, az ördög, aki a Madajok földjén sorra gyilkolta Sára férjeit hálásuk előtt, féltékenységből. De a mi Istenünk ÉL, kinek nevében ott van az élet, élenjáró világteremtő, és isten fiai szerették leányainkat és tisztelték az embert. Jahve bukott angyaloknak nevezi ÉL isten fiait, és azt terjesztette róluk,

hogy asszonyaik szörnyeket szültek, és föl zabáltak mindent a földön, és az állatokkal is paráználkodtak, mert óriások voltak a gyermekeik: nefilimek, olyanok, mint az anyám.”

Föltartotta Nimród a nyilát, magasra röpítette az égbe, vasnyilát a torony tetejéről, Jahve ellen lőtt és látták alattvalói; látták a nyilat, a fecskefarkút, a nádderekű művet és dicsérték hercegei. És fölmentek sokan magasra, s ott volt Karnábil, az anyja.

Letette Nimród az íját, s szólt díszes szóval:

„Pusztul a Mindenható Úr, a magas ég önnön királya!”

Karnábil pedig fölkiáltott: „Koccanjanak a csillagok; tűzfogai a hatalmas égnek; áradjon a tűz, hadd haljon az Özönvízöntő!” A többi lázadó ujjongott és íjakat kapva tüzeltek a felhők tetejének, és öröms mámorban ordítottak, ha véres színű nyilak estek vissza az égből.

„És amint az emberek fiai építették a tornyot, a föld megnyitotta száját és elnyelte annak egyharmadát, és tűz is szállt alá az égből és elégette másik harmadát, és a másik harmada megmaradt mindeztől, és ez az a rész, amely a magasban volt, és kerülete háromnapi járás. És sokan az emberek fiai közül meghaltak a toronyban, a nép számolatlanul.”

(Jásár könyve 9:38-39)

Nimródról a Korán azt írja, hogy a torony lerombolása után, nem nyugodott bele kudarcába és négy óriás sasra kötöztetett egy erre a célra készített ládát, aztán felszállt az égbe a felhők tetejére, és a ládából lövöldözött nyilával a mennybolt felé, hogy megölje az Urat, Jahvét, amiért megakadályozta a torony építését.

A 1Mózes 10:5 versében vannak felsorolva Khám leszármazottai, s az ott sorakozó neveknel, Nimród a tizenharmadik név. Ugyanakkor a sumér királylista Kis királyságának tizenharmadik uralkodójaként említi Etana nevét, aki a népeket egyesítette és megszilárdította a királyi hatalmat. [ETANA, az Etana-eposz hőse, ugyancsak király, Kisben. Városát terméketlenség, szárazság és inség sújtja; asszonya nem szül neki fiú utódot. ETANA a termékenységistennőtől, ISTÁRTÓL akarja, annak égi trónusa mellől megszerezni „a szülés fűvét”. Kiszabadít verméből egy sast (...), és annak hátán száll fel az égbe. A mítoszból tud a Sumer királylista is, és az Agadekori pecséthengerek szívesen ábrázolják.] (Mitológiai ÁBÉCÉ 133. o.)

Az említett 13. név egyezés, valamint a négy sassal történő felszállás és a Thana - Etana név hasonlósága miatt többen azonosítják Nimróddal Etanával vagy az apjával Kussal. Mivel Kézai Simon: Gesta Hungarorum című művében Thana Menróth (Nimród) apja, feltételezik, hogy az Etana névről lekopott az 'E'-betű és így a Tana név már lehet Menróth apjának a neve...

Kun Tibor

Üres a vágyam

A szakadék szélén
Állva
Már üres a
Vágyam

A szakadék mélyére
Érkezve
Szétesik bennem
Megmaradt emléked

Szirteket számol

Milyen furcsa
Ez a korai
Reggel, ahogy
A szirteket
Számolja
Belül lassan
Az emlékezet

Mennyi örvény
Húzott már
Le a mélybe
És mennyi
Áldás emelt
Már fel az
Égbe

Még szeretnék
Élni, és szeretnék
Sok ezer imát
Mondani el
Amiért a hálámat
Még szavakkal
Is érted

Tökéletes világ

Hazudj nekem picit
Hogy a világ így
Tökéletes
Hogy már ne
Kelljen megírnom
Többé a versemet

Mert egy tökéletes
Világban, a
Monokróm
Filmszalag bennünk
Már nem csak
Visszafelé
Forog

Mert abban
A világban
Van könyörtület
Hol a madarak
Örökké csak
Nekünk énekelnek

Ahol többé
Már soha nem
Reped Benned
Szilánkokra
A meztelen
Lelkem

Hazudd nekem
Hogy e világnak
Soha nem lesz
Vége, mert egy
Tökéletes világban
Már nem írok
Neked többé
Verset

Németh Erzsébet

Madarak csőréből

Csikordul a Föld tengelye,
és mennyi még a tennivaló!
összerakni mindent, mi szétesik,
életet fonni fény fonalakból,
megcímezni a szeretetünket

és elküldeni... De hova? és kinek?
ki veszi át? Megtorpan lelkekben az idő...
Két pohár árnyéka takarja
a gyűrődő tengerből
partra vetődő magányt.

Fölkenődni kéne egy festmény
háttoldalára, megvilágítani
a lefelejtett mozdulatokat –
két ölelő kar sziluettjét fújja a szél...
s a madarak csőréből kihull a kotta.

Utolsó utáni pillanat

1.

Tudom, adós vagyok még, Uram...
bár annyi mindent neked adtam már.
Végül: – nem ajándékként ugyan –
odavetem magam,
leróva minden tartozást.

2.

Földre dobva kínos, lomha terhet:
magamat előzve mennék,
mielőtt meséivel elsiet Isten

fölszított tüzet hagyva maga után,
melyen megolvad az élet,

s az átsóvárgó vágyakon
fölszakadt messzeség
már semmit nem ígérhet.

3.

Halálra lett, ami lett...
szemek szépsége is
jutalmat hasztalan vár,
egyre nehezebben látja
a közelt, a távolt...
hogyan érzékelhetné helyesen:
lét és nemlét között
hol vannak határok?
Leecsúszik ajkak ívéről
a delelő pillanat –
Ami lett, halálra lett.
Szavaink torkán bilincs.

4.

Se szív, se kereszt
többé nem maraszt...
Az alázat ölébe bicsaklik fejem,
elhalálopsz bennem,
s én belédhalok.

Fény kell!

Éretlenek még a napok,
esténként ha megkongatom:
hangjuk nem az igazi.

Hát hagyom,
lélegezzenek

indájukon szabadon.
Fény kell a gondolatnak,
hogymögölyödjön, érjen,
négyzetrácsok közé terelni
az emberi értelmet
minden korban
a legnagyobb széken.

Tehát

Hiszek...
tehát vagy
isten kezében
örök-áldozat
egyedi értelme
a létnek
viszonylagosságban keresett
közös többszörös –
zegzugolódhatsz már...
rézmosolyod mögött
ikonul a világ

Lőn majd sötétség...

lelkemet déli szél fújja
mintha isten fuvolája...
táncol sivatagban a homok
égig feldobáló lábbal
és zokog a tajga –
időmolekulák foszlanak
fények vacognak
menekülne a világ – – –
mert lőn majd sötétség...
bár még nem merjük kimondani
hisz érdekeinél senki se lát tovább

*

Németh Dezső

Éjjel szerelemmel világítunk

kivetítéd arcomat szemeddel
lelked vásznán semmivé leszek
mert a fák már suttogni kezdenek
a felhőket kergető széllal

s árnyékot himbálnak éji holdak
s fényt eszik belőled a szemem
emlékezem vagy nem emlékezem
túlvilágomba átpakollak

(csönddé érik aztán az éjjel
és könyörgő árva lesz kezem
végül magam is elfelejtem
amikor már te sem létezel)

akkor örökre megkövülsz bennem
csillagokká vagy holdakká válunk
éjjel szerelemmel világítunk
és átölel minket az Isten

Kifogytam magamból

kifogytam magamból
öreg időm fázik
csillagom kicsurran
nem bírom hazáig

kifogytál magamból
elárvult a lélek
hulló falevelek
hazáig kísérnek

*

Barcs János

SZÜLEIM GYÁSZÁT CIPELEM

Nyirkos börtöncellában is vélem voltakot.
Súlyosbított szívemben lelkemmel éltetek:
S kulcsra-zárt időmben – imádkoztatok értem...
Láttátok gondredőimet; arcom sors-ráncát: –
S bölcs lettem, fájdalmas ember, akire a nyárfák
is lebámultak éjszínű holdsütésben...

Láttátok elfogyni a gyarlóságom kínjait
súlyosbított tört évtizedeim alatt: –
S megállhattatok vélem emberi szép szóra...
Szüleim gyászát cipelem sok évek óta:
Testvéreim egyharmada nem tudja sorsom,
s hogy zárt kápolnák befogadták sok imámat...

Megismertem zord sorsoknak csapdasuhángját
hallgatva: S parton síró fűzfák muzsikáját
is megértem – szűzlányok sírva-énekében...
Tankárnyékban éltünk! S ma mind kőszínű hajjal:
Ifjúságunk varázslata – egyre még karcol: –
S kócos fürtök lobogását érzi az arcom...

Budapest, 1977. augusztus 25.

ARRÓL

Életed fénye deléhez ér.
Homlokod ívén bezárt ráncok:
Gondredők erdő-ága mesél
arról, – milyen volt ifjúságod...

Arról, – milyen volt ifjúságod
gondredők erdő-ága mesél.
Homlokod ívén bezárt ráncok:
Életed fénye deléhez ér.

Cinkota, 1977. augusztus 18.

Farkas András

Automatikus írások - szabadversek

Születésnapomra

Úgy ragad Rám a kor, míg skarabeuszom a galacsinom görgeti. A nap is így vonul felettünk, balról jobbra, meg nem unja az egy irányt. Az árnyékom jobbra hosszú, majd eltűnik, és aztán megint balra nyúlik. Így nő a galacsinom, két árnyék napon-ta rátapad.

Alázz

apokaliptikus vers

Alázz csak. Bosch Gyönyörök kertjébe küldj. A triptichon pokol részébe. Ott átmegyek minden preparáción. Bruegel kristálygömb-fenekéből én süvíték Szent Antal megkísértésénél. Helyem Dante poklában a rondabugyor: legyek szimóni-ákus. Akadályozom a szentlélek tevékenységét. Alázz csak. Még lejjebb. Itt már nincs, csak magma? Na és? Ott is alázhatsz. Én vagyok a radioaktív. Aki miatt rák van a földön. AIDS. Ebola. Járvány. A becézésem a pestis. Alázz csak. Bolha, parazita, homoszexuális. Ne lanyhulj, ne fáradj! Círógass hideg kezeddél. Halál szele.

Szubörb

forradalmi vers

Szaruhályog a mélyvízű tóra. Biblia, Tóra, Korán, szinopszis, Akarattya, föld alatt élsz. Posvány gőzben a falkavezér, ez vagy Te. Szívópatak, sívó tarack, fegyver, kalasnyikov, kicsi a rakás, nagy a hullahegy. A farakás alattad meggyullad, Abu Lahab. „Pusztító tűzben fogsz égni, feleséged pedig a fát viszi” (idézet a Koránból). Lobogjon a lángja, szabadság! Rohanjon a vérbe, szabadság! Szoruljon a résbe, szabadság! Vágd fel az ezredeid végre! Csak felszólító mondatokat írd! Sírj! Sírba feküdj, ne keresztre! Akkor is csak keresztbe! Akkor sem eresztve a levegőt ki a szádon! Fulladj meg, mindenáron! Talizmán a terror! Honor a donor. Kérdőjeles mondatokat írd? Sírj? Sírba feküdj, ne keresztre? Akkor is csak keresztbe? Akkor sem eresztve a levegőt ki a szádon? Fulladj meg, mindenáron? Talizmán a terror? Horribile dictu. Még kimondani is szörnyű.

Farkas András

AZ ÉLET ÉRTELME FEKETE ZONGORÁKKAL

És jöttek, csak jöttek sorban
Hatalmas hangverseny-zongorák.
És mindegyiken csak egy hangot
Le kellett ütnöm nyomban.
Az elsón a legmélyebb hangot,
A következőn a következőt.
És csak jöttek, jöttek sorban.
És a fedelük feltámasztva.
Hogy jobban hallatsszon a hang,
A reggeli, messzi, mély harang,
A szerelemnek súlyos vére,
A szeretetnek szenvedélye,
Az életemnek újabb vétke,
A leányoknak legszebb éke.
A vétke, az éke, az étke.
Csak öltöztek mind feketébe.
A földön csak szabadon,
A légben csak lakaton,
Lezárva a veremben,
Letaglózva félelemben.
Csak ütni kellett az új hangot.
Nem maradt semmi utána,
A reménytelenség éjszakája,
A szerénytelenség vétke,
A szemérmertlenség kékje.
S a hangok már közepen
Jöttek sorban, szerényen.
A normál Á, a barna.
Le kellett ütni, Isten barma.
A hang tiszta volt és fénylett.
Zongorista már nem remélhet.
És jöttek a zongorák szépen.
Ahogy jöttek, elmentek eképpen.

A billentyűk elefántcsontból
Villogtak a tisztaságtól.
A kortárs zenének vége:
Itt az új, az új szenvedélye.
Már csak három billentyű volt hátra,
Átmentünk, bele az éjszakába.
És nem láttam, hol kell nyomni?
Az utolsóhoz gyorsan léptem,
Nem ő következett, még nem.
De lenyomtam azt akarva,
Szűnjön meg a sok mihaszna
Zongora az én koromban.
Elszúrtam valahol ezt téve.
Tegnap este kihagytam kettőt,
És látnom kellett a teremtőt.
Az ujját, a mutatót rám emelte:
„Ezért még bűnhődni fogsz beste.
Te reménytelen, haszontalan!
Miért nem ütötted le sorban?
Mibe került volna elvégre?
A csoda játékodnak vége.
Most mindjárt mehetsz pokolra.”
Az ujjával csak fenyegetett,
Mert nem küldött ő sehova.
Se mennybe, se pokolba,
Mert ateista a zongorista.
Nem való sehova, még pokolra
Sem. A legrosszabb teste
Az élet értelmét kereste.
És talált halomnyi gyászt,
És elküldött minden nászt,
A nőket messziről kerülte.
Az Istent sohasem tisztelte,
Mert hozott ennyi fájdalmat,
Igazságtalanságot és rágalmat.
És vigyorogva csak nézte,
Hogy megy bele tönkre a népe.
„Miért teremtetted az embert,

Ha gyámolítani már nem kellett?
S felkelt a földről a zongorista,
Szeme az Istennel szembe nézett,
És a sárga földig lehordta,
Mert lett egyszerre goromba:
„Minek neked a rengeteg zongora?
Adnál inkább az embernek enni!
Nincs más hátra már,
Ebből a világból elmenni,
Hol Isten az úr,
Pedig nem érdemeli.”

TORT ÜLNEK RAJTAD

Koholt vádak miatt elítélnék,
Kevés forintodért megítélnék
Jogod van hallgatni
Mert felhasználhatják ellened
Mikor lesz újra kellemed
Sopánkodj, de azt is csak halkan
Ne mozdulj többé összeforrt ajkam
Ne mondd ki, ami gerjeszt
A forradalom erjeszt
A fikarcnyi lét leteper
S a boldogságon más hever
A szemét az úr feletted
A szerencsét mind elejtet
Elrejtet, amit gondolsz
Hiába nem kolompolsz
Itt a vég, ha nem látnád
Neked csak ezt kínálják.

Továbbra is tort ülnek rajtad
Úgysem lesz tiéd az a hajlat
A legszexibb része a nőnek
A férfiasságod is megnőne
De kasztráltak rég a senkiházik
Ezért az ember örökre fázik
De törj ki, vívd a legújabb harcot

Ne szégyelld megmutatni az arcod
Csador, lepel, csuklya mind félre
Ne lépj fel a szabadságért félve
Szorongva, szemérmesen
Száguldj csak fölényesen
Sziporkázz, mint tűzijáték
Az élet többé nemcsak jelkép
A tűz márciusa a fegyver
Az ember lelkében ha felkel.

TETOVÁLÁSI KÉNYSZER

Az ágy függőleges.
Az agy függőleges.
Mégis ez a lány
Talány.
Szép a fa
A hátára tetoválva.
Metszeném az ágát.
Oda le a fa gyökerét
Kell tetováljam.
Így természetes.
Ott a helye a gyökérnek!
A kislány majd szép lesz.
Teste a természeté.
A gyökér száz ágon szívja
A nedvességet.
Kizöldül, lombja alatt
Hús árnyékát élvezem.

*

Radnai István

TELIHOLDNÁL

nem méricskélem róffel a világot
homályló szemlencsémekkel csodákat látok
s ha gondolatban a városok határát elhagyom
töprengék élek valamely csillagon
honnan ered vagy mint bolygók fénye
az én világom is tükör-törékeny s vége

nem akarok semmi biztosat mosni a piszkosat
vagy csak ellebegni mint a szellem aki szellent
bomlanak a falak s alóluk akták titkosak
lelepleznek vírust férget pondrót ellent
a holnap még megíratlan lap nem nyilvánvaló
és érkezik a hajnal betör ablakomon trójai faló

de minek is kérdelem tanítóm pápaszemes múlt
előttem s mögöttem nemzedék semmit nem tanult

ASSZOCIÁCIÓK EGY RADNÓTI-TÉMÁRA

lám lúdbőrzök mint a tócsák
átfújják ingemet a kamaszévek
emlékként jönnek szókék szépek
erős voltam bár nyögött még az ország

és egyszer derengett októberi
ködben motorok s láncalpak hangja
nem mozdult a levegő eső nem veri
a kövezetet vér szítál hagyja

az ősz rácsos irodáiban hálót
szőnek s gitárt ölelnek de nem ám
húrosat béke-kék parolis ávós

felettünk egyetlen árva egyetemes
csillag s a világszabadság netán
kivallat és akasztottat éjjel temet

Németh Erzsébet

ÁLLAPOTLEHETŐSÉG

Ja, jaj, lángol a csűr,
úr jege őrjöngve jajgat,
szívem gyöngyzokogás.
Segíts meg Uram,
sorsom talpig sem ér!

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Erzsébet

TRAPÉZON LENGŐ IDŐ

Elfelejtettem meghalni egyszer.
Pedig megásták...
de nem estem bele. –
Egy magas fára röppenve néztem
a gödör körüli báva tömeget,
kiket a harangszó zápora
kergetett haza.
Alattam hallgatás billegett,
kölyök-szelek nyargalásztak,
majd körbeállva formáztak vihart,
mégis nyitvább hagytam lelkemet.
Éreztem f(r)ázis- késésben vagyok,
de nem szegődtem tovább...
tudtam:
fájtalan sebek is vannak
mikéntségek árnyzárkáiban,
kiszolgáltatottság irányszületén.
Önmagunk tömege vész el
a világ tömegének hitt szabadság
súlytalanságában,
és fáj a földnek az ember –
Mégsem tud oly magasra
emelkedni a törvény,
mint ahol fészkel a hit.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.